

ühe fööjse loo ühest loerast, kes kord wiliuli mängimist oli kuulnud, ja pärast igalord haledaaste huluma hälitas, nii pea lui seogi läe wiliuli järele wälla sirutas. Ka on kindlaste tähelte pandud, et loerad muusikat kuuldes kõigest lehast wärisema hälitasivad, otsegi õratalt muusika nende sees suurt sartust. Edasi on tööls tehtud, et muusikat loertele õdeste hädaobtlisus võib minna. Dr. Mead töneleb ühest loerast, kes ühe tuttawa wiliulimängija päralt oli, et ta igalord hirmastate lannatas, lui ta peremees üht teatud tülli mängis. Wiliulimängija oli oga õel sulalt, ista ja ista seda tülli uueste mängida, et tema mõju loera lohta tähelte panna. Selle tagajärg oli, et wäene elajaloom oma piinaja jalge ette roomas ja hirmsa wäritinaga hingi heitis. Mõned loerad on jälle wäga õenad eba- või läraasblade vastu. Nii nägi üts tuttaw flavemängija, et ta hall Itaalia töögu loer igalord sartlitult lisendas, lui ta tas logemata ehl meelega mõne ebotsila flaveri peal mängis. Mõned teised loerad sellerastu armastawad föige suurema himuga muusika heali kuulda, koh on loguni ntisuguseid loerti, kes pühapäiviti läritusse joosivad, selle nähtawa eesmärgiga, wägewaid ja pühalista oreli heali kuulda saada.

Kodujänese muusikalise tundmuse lohta arvabas mõni aasta tagasi seogi looduse uurija naisterahivas ühes Ingliis ajalehes tähelte panemile wäärilisi leidusi. Tema juustas, et lui seogi keel-orelit (harmoniumi) mängis, tema veise kodujännes lui meeletu mänguriistta juurde joodis ja nii laua jalgaedega mõõda oreli laudu kraapis, tunni mängija mängimise seisma jäitis. Ostuks ta oga flaveri ette, oli loomafene nissamaa meeletu röömu pärast, nagu ta seda enne abastuse pärast olt olnud, mida ta selle läbi tunda antis, et ta järelejätmata lui põdrane flaveri ümber hüppas ja fargas. Ka rottidel on oma jagu arusaamist muusikat, sedi nemad öpiwad — nagu latsed töödawad — üsna lergeste ja lenaste talii järele reas tantfima. Et hiireb muusikat armastawad, on tuttaw,

mõniford lähetavad nad muusika töötu otse meeletuks röömsals ning hüppawad ja sorgawad siis nii hulcupööra, ümber, nagu oleks terve macilm nende vöralt, tunni surm nende märatsemisele piiri paneb.

Tuttaw on ka hobuse teraw arusaamine muusikast. „Minul oli üts tööhobune”, jutustab üts kuulus loomade tähelte panija, „kes loguni loera-söömisest sedamaid seisma jättis ja tillsis föriwil ning pärani filmil kuulas, lui tolle sügaw g-heal lõrwa puntus. Tema jääti sellesse olekusse nissaua lui see heal edast leidis. Üts teine hobune arvab sedasama iseolekut, niipea lui ta üht förget healt kuulis. Jähisarwe heale tundmine ja see försitus ja pölewus, mille siise jähihobune sattub, lui ta agijate bausumist kuuleb, on tunnistused, mis näitanud, et hobune mitmesuguste healte wahet selgesite wahet teeb; tema ei waheta nii algjätkust healt teisega ära.” Isääraniis selgeste näeme meie hobuse muusika tundmist tsirkuse hobuse juures, see läib, joosib, tantfib täiessti muusika järele, nii et üsna ime on seda näha. Jäh, hobust võib loguni ise mängima ja esimese jalgaedega trummi lõöma õpetada. See idik näitab oga, et hobusel teraw muusika föri peab olema, sest muidu ei välti ta nii algjätkust fundi ola. Väist ilmutada. Üts ritas hobuste armastaja, kes seitsemeteistkümnema aastaja lõpul Hollandimaal elas, lastis, lui ta hobuste muusika armastust ära oli tunnud, oma lastu hobustele korrallisti kontsertisid anda. Selgetarvis oli tal oma korralline mänguloor, kes iga nädal kord taliis ilusaid laulusid ja mängutülla mängis, „et kuuljate loomade waimu tösta.”

Inglane Wood jutustab ühest tollelefest, kellel peenilene muusika kuulmine olnud. Röömulilla, elavatid laulusid ja wiisisid kuulas see loomafene himuga, oga turbe ja pifalisti wiisisid ei voinud ta mitte sallida. Sesamaa tollelene põlgas isääraniis Ingliismaa isamaa-laulu, ja määgis wahet pidamata lõrwa healega, nit pea tuttaw laulu tahimata healed tema föriku puutusivad, nenda